

EUGENE Y. EVASCO

Propesor ng malikhaing pagsulat at panitikan si Eugene Y. Evasco sa Kolehiyo ng Arte at Literatura, Unibersidad ng Pilipinas Diliman. Naging Research Fellow siya sa International Youth Library sa Munich, Germany. Nagwagi siya bilang 2000 Makata ng Taon at 2020 Mananaysay ng Taon mula sa Komisyon sa Wikang Filipino. Ang kaniyang *Ang Aklatang Pusa* ay napabilang sa White Ravens List noong 2019. Siya ay kabilang sa Hall of Fame ng Don Carlos Palanca Memorial Awards for Literature at ginawaran ng Dangal ng Panitikan 2021 ng Komisyon sa Wikang Filipino. Kasalukuyan siyang fellow sa Likhaan: UP Institute of Creative Writing. Inilathala ng Scholastic ngayong 2023 ang kaniyang picture book na *Pahiyas: Planting Rainbow Seeds*.

ANG AKLAT AY HINDI MAKABIYA

Tuwing hihipuin ko,
hindi ito makikiliti at mahihiya.
Bawat paglipat ng pahina, uusbong
ang hiraya.

Tuwing hahawakan ko,
hindi ito titiklop.
Kapag binubuklat, bubukadkad
ang hiwaga.

Tuwing tititigan ko,
titindig itong papalapit sa mukha.
Tutubo sa limot na lupain, ang binhi
ng himala.

ESTANTE NG MGA AKLAT

Sa gilid ng silid,
nakahilera ang mga aklat.

Nahihimbing ang mga aklat na kaibigan;
naghihintay gisingin ng isang mambabasa.

Buong tiyaga silang naghihintay
ng maiingat na palad at daliring nananabik.

Sa inaagiw at alikabuking estante, walang kandado
ang mga pinto tungo sa maraming mundo.

Nagniningning ang bawat nakalimbag na titik,
Tinatanaw ang mga matang mapantuklas.

Bumubulong ang mga nag-iinat na pahina:
“Basahin mo ako. Hindi ka mag-iisa.”

BAKASYON SA PROBINSIYA

Magkakadikit na kahon ang aming tinutuluyan.
Sa bahay ni Lola, gusto naming magbalik.
Titira kami katabi ng malawak na palayan
at malalanghap ang hanging may samyong pinipig.

Sa tumana, pipitas kami ng mga kamatis at saging.
Panonoorin naming lumago at mahinog ang mga pananim.
Aalamin namin ang mga ngalan at huni ng mga ibon.
Magbababad kami sa ilog buong maghapon.

Titipunin ko ang panggatong, aangkas ako sa kalabaw.
Tutulong ako sa pagluluto ng nilupak at kalamay.
Mangangapa kami ng mga tilapia't hito sa palaisdaan.
At sa takipsilim, mag-aabang sa pagsilang ng buwan.

ANG SARANGGOLANG ADARNA

Isa siyang ibong
taglay ang awit na lunas;
may buntot na bahaghari,
nakasabit sa aming dingding.

Saranggolang Adarnang nakakulong
sa aming tahanang hawla.
Wari kaming bilanggo;
bawal lumabas,
bawal umalagwa,
bawal pumaimbulog.

Balat niya'y manipis na tela.
Balangkas niya'y kawayan.
Lakas niya'y hangin sa tag-araw.
Mahabang tali ang mag-uugnay
sa lupa at sa langit.
Hinding-hindi ako bibitaw.

May anyaya ang malakas na hangin.
Sa mga sulok-sulok,
sa mga tabi-tabi,
nag-aabang ang salot na mabangis.

Mapaghimala daw ang kaniyang awit.

Maalamat ang kaniyang huni.
Lipad, Saranggolang Adarna, Lipad!
Palalayain ko ang Saranggolang Adarna
habang sinasalanta ng peste ang kababayan.

Abot niya ang mga ulap at araw.
Tanaw niya ang lawak ng kaparangan,
ang kabundukan, at ang dalampasigan.
Aawit ang aming Saranggolang Adarna
at pagagalangin ang mahal naming bayan.

KUNG BAKIT HINDI AKO MALILIGO

Naligo na ako noong isang linggo;
baka madulas ako sa banyo.
Ninipis ang aking maselang balat;
giginawin ako at magkakalagnat.
Hindi naman ako amoy-champoy;
amuyin mo pa ako: amoy-belekoy.
Gusto kong magtipid sa tubig;
dahil sa mga bula, ako’y magkakabutlig.
Kukulubot ang aking mga daliri.
Totoo, hindi pa naman ako madumi.
Bakit ang pusa’y kyut kahit hindi naliligo?
Hala, baka higupin ako ng lababo.
Sa shampoo, baka ako’y mabulag.
Hilurin mo pa ako; wala akong libag.
Mga nunal ito at hindi natuyong putik.
May mga piranha sa balde ng tubig.
Lalabas ang ahas sa gripo;
lilitaw ang buwaya sa inidoro.
Nagwisik na ako ng hand sanitizer;
makakalbo ako sa hair conditioner.
Mataas na ang presyo ng sabon.
Talaga, hindi ako maaamoy sa Zoom.